

NORA ROBERTS

Verliefd in het voorjaar

Vertaling Marianne Verheijen en Ingrid Meijer

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1985 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Summer Desserts*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1986 HarperCollins Holland
Vertaling: Marianne Verheijen
Copyright © 1986 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Lessons Learned*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1987 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Meijer
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Olga Rolenko / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1463 0
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2024

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Haar naam was Summer. Een naam die deed denken aan exotische bloemen, een plotseling opkomende onweersbui en zoele nachten. Een naam die haar op het lijf geschreven was.

Zoals ze daar stond, een rank figuurtje met uitgestoken handen, een en al concentratie, bood ze een aanblik waarvan niemand in het vertrek zijn ogen kon afhouden. Op de romantische achtergrondmuziek van Chopin na, heerste er een ademloze stilte. Het lamplicht verleende een gouden gloed aan haar kastanjebruine, opgestoken haar. Twee fonkelende smaragden sierden haar oren.

Op haar wangen verscheen een zachtroze blos, die de trotse jukbeenderen accentueerde. De amberkleurige vlekjes in haar hazelnootbruine ogen lichtten op. Haar lippen tuitten zich.

Ze was geheel gekleed in het wit, onopgesmukt, smetteloos wit, en ze stond onbeweeglijk. Desondanks wist ze de aandacht evenzeer vast te houden als een bontgekleurde vlinder in een wervende vlucht. Alle aanwezigen rekten hun hals en spitsten hun oren als om zich geen gebaar, geen woord van haar te laten ontgaan.

Wat Summer betref, had ze evengoed alleen in het vertrek kunnen zijn. Ze hoorde niets en zag niets om zich heen. Ze had slechts één doel voor ogen: perfectie. Met minder nam ze geen genoegen.

Uiterst behoedzaam legde ze de laatste hand aan haar creatie, een prachtige *savarin*. De uren van voorbereiden, bakken en garneren van het grootse, bewerkelijke dessert waren vergeten, evenals de vermoeidheid in haar armen en benen. Want op deze laatste handelingen kwam het aan. Het uiterlijk van een Summer Lyndon-creatie was van de hoogste prioriteit. Natuurlijk zou hij perfect smaken, perfect ruiken en zelfs perfect snijdbaar blijken.

Maar zonder een perfect uiterlijk was dat alles van nul en generlei waarde.

Met het elan van een kunstenaar die een laatste streek aanbrengt op een kunstwerk, nam ze ten slotte haar penseel ter hand om het geurige gebak te voorzien van een glanzend laagje abrikozenglazuur.

Nog altijd had men een speld kunnen horen vallen.

Zonder de hulp van wie dan ook – in feite zou ze niet eens tolereren dat iemand haar hielp – begon ze de *savarin* te vullen met de geraffineerde crème waarvan ze het recept angstvallig geheimhield.

Met kaarsrechte rug deed Summer een stap achteruit om haar creatie aan een laatste, kritische blik te onderwerpen. Haar gelaat verried geen enkele emotie. De stilte in de reusachtige keuken was om te snijden.

Plotseling ontspande haar gelaat. Klaar! Met haar rechterarm maakte ze een theatraal gebaar. ‘Neem maar mee,’ beval ze.

Terwijl twee keukenhulpen het glanzende gebak wegdroegen, barstten de complimentjes los.

Summer aanvaardde het eerbewijs als iets vanzelfsprekends. Niet dat het spreekwoord ‘bescheidenheid siert de mens’ haar onbekend was, dat niet. Maar in dit geval was dat niet van toepassing. Haar *savarin* was, zachtjes uitgedrukt, uitmuntend. En om uitmuntendheid had de Italiaanse hertog gevraagd voor het verlovingsfeest van zijn dochter, en voor uitmuntendheid had hij betaald. Summer had eenvoudigweg aan het verlangde voldaan.

‘*Mademoiselle*, ongelooflijk!’ Foulfond, de Fransman wiens specialiteit schaaldieren was, legde zijn dikke, bekwame handen op haar schouders en kuste haar enthousiast op beide wangen. Summers lippen plooiden zich tot een glimlach, de eerste sinds uren.

‘*Merci*.’ Iemand hield haar een dienblad voor met glazen wijn. Ze nam er twee af en overhandigde er een aan de Franse chef-kok. ‘Op de volgende maal dat we samenwerken, *mon ami*.’

Ze sloeg de wijn achterover, zette haar koksmuts af en snelde

de keuken uit terwijl onder de kroonluchters van het sfeervolle restaurant haar *savarin* werd opgediend en bewonderd. Haar laatste gedachte voor haar vertrek was: wat ben ik blij dat ik de rommel niet hoef op te ruimen!

Twee uur later zat ze, de schoenen uitgeschopt en de ogen gesloten, in een vliegtuig boven de Atlantische Oceaan, op weg naar huis. Op haar schoot lag een opengeslagen detective. Ze was bijna drie volle dagen in Milaan geweest, louter en alleen om dat ene nagerecht te bereiden. Een niet ongebruikelijke gang van zaken voor haar. Summer had een *charlotte Malakoff* gemaakt in Madrid, *crêpes fourrées* geflambeerd in Athene en *eclairs* bereid in Birmingham. Tegen een onkostenvergoeding plus een adembenemend honorarium creëerde Summer Lyndon een dessert waar men u tegen zei.

Na geslaagde arbeid is het goed reizen, filosofeerde Summer met een voldane zucht.

Ze beschouwde zichzelf als een specialist. Tenslotte had ze even lang gestudeerd, als assistent gewerkt en zich geïnteresseerd als menig bekwaam chirurg. In de vijf jaar na het behalen van de nodige diploma's in Parijs, de stad waar koken een kunst op zich is, had ze een wereldreputatie opgebouwd. Er werd van haar gezegd dat ze het geheugen had van een computer waar het op het onthouden van recepten aankwam, en de handen van een engel.

Al doezelend in haar eersteklas vliegtuigstoel, probeerde Summer haar wanhopige trek in een stuk pepperoni-pizza te overwinnen. Ze wist dat de reis korter zou lijken als ze een beetje las of een dutje deed. Eerst dan maar een dutje, besloot ze. Summer was een vrouw die haar rust bijna even belangrijk achtte als haar eigen recept voor *mousse au chocolat*.

Vanaf het moment dat ze in Philadelphia zou landen, was haar agenda trouwens aardig bezet. Allereerst een *bombe* voor het liefdadigheidsbanket van de gouverneur, daarna de jaarlijkse bijeenkomst van de Gourmet Society, de demonstratie die ze zou geven voor de televisie... en dat gesprek.

Wat had die vrouw met die krassende stem ook alweer gezegd door de telefoon, probeerde ze zich slaperig te herinneren. Drake... Nee, Blake Cocharan de Derde van de Cocharan-hotelketen had haar een zakelijk voorstel te doen.

Ze vermoedde dat hij haar een of ander speciaal dessert wilde laten ontwerpen, exclusief voor zijn hotelketen, zodat hij de naam Cocharan daaraan kon verbinden. Ze was niet afkerig van het idee – op de juiste voorwaarden. En tegen het juiste honorarium. Voor zover zij het kon beoordelen, waren de Cocharan-hotels prima hotels; ze had al in ettelijke ervan gelogeed.

Summer geeuwde. Ze zou er later nog wel eens over nadenken, nadat ze Blake Cocharan de Derde in hoogst eigen persoon had ontmoet. Haar mond vertrok zich tot een geamuseerde grijns. Dik, kalend... waarschijnlijk een maagpatiënt, Italiaanse schoenen, een Zwitsers horloge, Franse overhemden, Duitse auto... en ongetwijfeld zou hij volhouden dat hij op-en-top Amerikaan was. Ze gaapte opnieuw, zette haar stoel nog iets verder achteruit en besloot nu eindelijk echt te gaan slapen.

Blake Cocharan de Derde zat op de comfortabele achterbank van zijn metallic grijze limousine en bestudeerde het dossier over het in aanbouw zijnde Cocharan-hotel te St. Croix. Blake was een logisch denkend man. Hij was in staat om een wirwar van de meest uiteenlopende details samen te voegen tot een overzichtelijk, systematisch geheel. Met geduld en logica bracht men ieder probleem tot een oplossing, was zijn stelregel.

Dankzij deze gave had de vijfendertigjarige Blake het reeds vrijwel alleen voor het zeggen in het Cocharan-imperium. Zijn rijkdom had hij geërfd, en daar had hij dientengevolge zelden bij stilgestaan, maar zijn positie had hij verdiend, en die was hij waard ook. Kwaliteit stond bij Blake Cocharan hoog in het vaandel geschreven. Slechts het allerbeste was goed genoeg voor zijn hotels, van het katoen van het beddengoed tot aan het beton van de fundering.

En in zijn dossier over Summer Lyndon stond dat zij de allerbeste was.

Hij legde zijn paperassen over St. Croix terzijde en diepte een ander dossier op uit de aktetas aan zijn voeten. De gouden ring met het ovale monogram aan zijn rechterhand glansde mat. Summer Lyndon, mijmerde hij terwijl hij het dossier opensloeg...

Achtentwintig, afgestudeerd aan de Sorbonne, en in het bezit van de felbegeerde *cordons bleus*. Vader, Rothschild Lyndon, geacht lid van het Britse parlement. Moeder, Monique Lyndon-Dubois, Française, ex-filmster. Ouders drieëntwintig jaar geleden in goede verstandhouding gescheiden. Jeugd afwisselend doorgebracht in Londen en Parijs, tot de moeder hertrouwt met een Amerikaanse staalfabrikant uit Philadelphia. Daarna woonachtig in Philadelphia en Parijs, waar ze haar opleiding voltooit. Moeder sindsdien voor de derde maal getrouwd, dit keer met een krantenmagnaat; vader gescheiden van zijn tweede vrouw, een succesvol advocate.

Al Blakes speurwerk had hetzelfde antwoord opgeleverd: Summer Lyndon was de beste dessertkok aan beide zijden van de Atlantische Oceaan. Tevens was ze een uitstekend allround chef-kok, bekend om haar hoge kwaliteitseisen, haar creativiteit en haar improvisatietalent. Daartegenover stond ze ook bekend als een bazige, temperamentvolle dame, die geen blad voor de mond nam. Eigenschappen evenwel, die haar vele illustere opdrachtgevers niet hadden kunnen afschrikken.

Ze mocht dan staan op Chopin-muziek in haar keuken, of halsstarrig weigeren te werken wanneer de belichting haar niet aanstond, om haar mousse alleen al zou een man op de knieën gaan om iedere wens van haar te mogen vervullen.

Blake was geen man om op de knieën te gaan, maar hij wilde Summer Lyndon voor zijn Cocharan-hotels. Hij twijfelde er geen seconde aan dat hij haar kon overhalen akkoord te gaan met hetgeen hij in gedachten had. Een formidabele vrouw als zij zou zijn aanbod op waarde weten te schatten, zo nam hij aan. Maar weinig

vrouwen konden zich beroepen op een positie en reputatie als die van Summer Lyndon. Vrouwen mochten dan thuis traditioneel in de keuken de scepter zwaaien, de geschiedenis wees uit dat beroemde koks uit mannenhout waren gesneden.

Hij stelde zich haar voor als een gezette vrouw – dit dankzij het vele proeven van haar eigen creaties – met een ietwat bleke teint vanwege al haar uren in de keuken. Kordaat, verstandig, beschaafd. Het zou best klikken tussen hen, overwoog hij. Een blik op zijn horloge leerde hem dat hij precies op tijd was voor hun afspraak.

De limousine kwam tot stilstand langs de trottoirband. ‘Het zal niet langer dan een uur duren,’ deelde Blake zijn chauffeur mee, nadat hij was uitgestapt.

‘Goed, *sir*.’ De chauffeur keek op zijn horloge. Als Mr. Cocharan een uur zei, dan wérd het ook een uur.

Blake blikte omhoog naar de vierde etage van het goed onderhouden pand. Uit de openstaande ramen klonk zachte muziek. De enige lift in het gebouw bleek defect te zijn, zodat hij zich naar de trap begaf. Op zijn aanbellen werd de voordeur geopend door een kleine vrouw met een verbluffend mooi gezichtje, gekleed in een T-shirt, en een strakke, zwarte spijkerbroek. Het dienstmeisje op haar vrije dag? Bepaald geen type voor het boenen van vloeren. En waarom droeg ze geen schoenen?

Na het figuurtje tegenover hem taxerend te hebben opgenomen, dwaalde zijn blik onwillekeurig terug naar haar gezicht. Klassiek, vrij van make-up en ontegenzeggelijk sensueel. Alleen haar mond al zou het bloed van iedere man sneller doen stromen. Blake probeerde de aantrekkingskracht die ze op hem uitoefende te negeren en zei zakelijk: ‘Ik ben Blake Cocharan. Ik kom voor Miss Lyndon.’

Haar linkerwenkbrauw schoot vragend omhoog. Haar mondhoeken begonnen enigszins te trillen, alsof ze een binnenpretje onderdrukte.

Dik was hij niet, constateerde Summer. Gespierd en slank.

Squash, tennissen, zwemmen... Kennelijk voelde hij zich hiertoe meer aangetrokken dan tot directielunches. Kalend, nee ook dat was hij niet. Dik, gitzwart, licht golvend haar sierde het mannelijke, aantrekkelijke gelaat. Zijn zwarte wenkbrauwen staken scherp af bij zijn heldere, lichtblauwe ogen. Zijn mond was aan de brede kant, maar prachtig van vorm. Wat zijn kleding betrof – Italiaanse schoenen en dergelijke – had ze het misschien bij het goede eind gehad, maar wat het overige betrof, had ze er mijlenver naast gezeten, moest ze erkennen. Het kostte haar drie, misschien vier seconden om tot deze conclusie te komen. Toen glimlachte ze.

Blake keek als gehypnotiseerd naar de lachende mond.

‘Komt u verder, Mr. Cocharan.’ Summer deed een stap achteruit en hield de deur uitnodigend open. ‘Fijn dat u hierheen hebt willen komen.’ Ze ging hem voor naar de woonkamer. ‘Maakt u het zich alstublieft gemakkelijk. Ik moet nog even iets afmaken in de keuken. Ik ben zo terug.’ Ze maakte een verontschuldigend gebaar en verdween.

Blake opende zijn mond – hij was niet gewend aan een dergelijke achteloze behandeling – maar sloot hem weer. Zo’n haast had hij nu ook weer niet. Hij zette zijn aktetas op de grond en keek de kamer rond. Lampenkapjes met franje, een donkerblauw fluwelen bank, een overdadig met houtsnijwerk versierde notenhouten tafel. Een Ming-vaas. Een droogboeketje in, daar durfde hij op te zweren, een compoteschaal van origineel Saksisch porselein.

Een allegaartje; een mengeling van stijlen uit verschillende periodes, en toch maakte het geheel een gezellige indruk. Het schrijfbureautje in een hoek van de kamer lag bezaaid met getypte en met de hand geschreven vellen papier. Straatgeluiden vermengden zich met de gedempt hoorbare pianomuziek.

Terwijl hij daar zo stond en de omgeving op zich liet inwerken, drong zich plotseling de wetenschap aan hem op dat niemand anders in de flat aanwezig was dan hijzelf en de vrouw die de deur had opgedaan. Summer Lyndon? Nieuwsgierig liep hij de ka-

mer uit om zich, geleid door de klanken van Chopin en de heerlijke geuren, in de richting van de keuken te begeven.

Op een rooster stonden zes, goudglanzende taartbakjes. Een voor een werden ze door de vrouw in de zwarte spijkerbroek tot de rand toe gevuld met een dikke, romige crème. Haar intense concentratie en ernst zouden hem geamuseerd moeten hebben; in plaats daarvan keek hij gebiologeerd toe hoe de lange, slanke vingers op de maat van de muziek hun werk deden.

Ze doopte een vork in een pan met, naar hij vermoedde, warme karamel en hield hem boven een taartbakje. De lichtbruine, stroperige substantie vloeide van de zilveren tanden en stolde tot een fraai patroon op de crème. Het water liep Blake in de mond. Een voor een werden de gebakjes op een met een kanten papieren kleedje bedekte schaal gelegd. Pas toen ze hiermee klaar was, keek ze naar hem op. Haar gelaat ontspande, haar ogen leken op te lichten. ‘Hebt u soms trek in een kopje koffie?’

Blake keek naar de schaal met lekkernijen en vroeg zich verbaasd af hoe ze een taille kon hebben die met twee handen te omspannen zou zijn. ‘Ja graag.’

‘Alles staat klaar,’ kondigde ze aan, de schaal oppakkend. ‘Zou u zelf willen inschenken? Ik moet dit even naar hiernaast brengen.’ Zonder hem nog een blik waardig te keuren, liep ze langs hem heen de keuken uit. ‘O, als u er iets bij wilt – er zijn nog koekjes in de trommel. Ik ben zo terug.’

Weg was ze, evenals de gebakjes. Schouderophalend liep hij verder de keuken in. Wat een bende! Summer Lyndon mocht dan een uitstekende kok zijn, erg netjes was ze niet. Desondanks als de geur en het uiterlijk van die taartjes een indicatie vormden...

Met één oog gericht op de schaal waarin de crème had gezeten, trok hij een keukenkastje open op zoek naar een kopje. Toen kon hij de verleiding niet langer weerstaan. Blake Cocharan de derde, in zijn onberispelijke, peperdure maatkostuum, stak een vinger in de schaal en likte hem af. Hij slaakte een voldane zucht en sloot zijn ogen. Romig, dik en typisch Frans.

Hij had overal ter wereld in de meest exclusieve restaurants gedineerd, maar hij moest eerlijkheidshalve toegeven dat hij nooit iets heerlijkers had geproefd dan dit heimelijk likje uit de schaal in die rommelige keuken. Summer Lyndon had er beslist verstandig aan gedaan om zich te specialiseren in nagerechten, zo concludeerde hij.

Bij zijn pogingen een kopje te vinden, viel zijn oog op een hoge, ronde koektrommel. Normaliter had hij de trommel laten staan; hij at zelden koekjes. Met de nasmaak van de crème nog op zijn tong, móést bij echter weten welke koekjes een chef-kok fijne keuken at. Met het kopje in de ene hand, verwijderde hij met de andere het deksel van de trommel. Hij stak zijn hand erin en keek vol verbazing naar hetgeen hij tevoorschijn haalde.

Zo'n alledaags dubbel fabrieksbiscuitje met van dat witte spul ertussen? En dat voor een vrouw die de verfijndste lekkernijen produceerde voor de upper ten? Grijnzend gooide hij het koekje terug in de trommel.

Gedurende zijn loopbaan had hij meer excentriekelingen ontmoet dan hem lief was. Het beheren van een hotelketen betekende niet slechts het in- en uitschrijven van gasten. Men kreeg te maken met ontwerpers, artiesten, architecten, schilders, musici, vakbondsleden. Hij was er dan ook van overtuigd dat hij een flinke dosis mensenkennis bezat. Binnen de kortste keren zou hij weten wat voor vlees hij in de kuip had met Summer Lyndon.

Precies op het moment dat hij zijn kopje had volgeschonken, kwam ze terug. 'Het spijt me dat ik u even moest laten wachten, Mr. Cocharan. Ik weet dat het niet netjes van me is.' Er blijktbaar van overtuigd dat hij het haar had vergeven, schonk ze met zekere hand een kop koffie voor zichzelf in. 'Ik móést dit even afmaken. Mijn buurvrouw viert vanmiddag haar verlovingsfeestje – met haar schoonouders.' Ze greep naar de koektrommel. 'Wilde u niets bij uw koffie?'

'Nee, dank u. Maar laat u zich door mij niet weerhouden.'

Ze gebaarde al knabbelend naar de woonkamer. 'En toch zijn

deze altijd even lekker,' mompelde ze. 'Zullen we erbij gaan zitten en uw voorstel bespreken?'

Blake volgde haar. Op één punt had hij het tenminste bij het rechte eind gehad, stelde hij tevreden vast. Kordaat wás ze.

De fijne trekken van haar gezichtje waren onmiskenbaar Frans. Evenals de melodie van haar stem, niettegenstaande haar typisch Engels accent. Hij keek naar haar opgestoken haren... Zeker vanwege de warmte, alhoewel ze de beschikbare airconditioning had genegeerd en de ramen had opengegooid. In de mouw van haar T-shirt zat een flinke scheur. Om haar heen hing de geur van karamel, vermengd met die van het een of andere uitdagende Franse parfum.

Met opgetrokken benen nestelde ze zich op de bank. In tegenstelling tot de ongelakte nagels van haar vingers, waren haar teennagels hardroze.

Hoe moest hij deze vrouw benaderen, vroeg Blake zich af. Hij wist uit ervaring dat iedere onderhandeling staat of valt met de juiste aanpak. Moest hij charme aanwenden, vleierijtjes of cijfers? Ze stond bekend als een perfectioniste, die af en toe vreselijk kon uitvallen. Als een belangrijk politicus weigerde haar eigen keukengerei te laten overvliegen, vertikte ze het eenvoudig om voor hem te koken. Een Hollywood-ster berekende ze een klein fortuin voor het creëren van een extravagante, twintig verdiepingen tellende bruidstaart. Daarentegen bereidde ze eigenhandig een schaal gebakjes voor een buurvrouw, die ze nog eigenhandig ging brengen ook. Blake wilde dat hij zich een beter beeld van haar kon vormen voordat hij haar zijn aanbod deed. Uiteindelijk, de voordelen van de benadering via een omweg kennende, besloot hij deze methode toe te passen.

'Ik ken uw moeder,' stak hij van wal, terwijl hij de vrouw tegenover zich nauwlettend in het oog hield.

'Echt waar?' Ze knabbelde aan haar biscuitje. 'Eigenlijk zou me dat niet moeten verbazen. Mijn moeder logeert altijd in een Cocharan-hotel als ze op reis is. Ik geloof zelfs dat we eens met uw

grootvader hebben gedineerd toen ik een jaar of zes, zeven was.’ Ze nipte van haar koffie. ‘Wat is de wereld toch klein.’

Een prachtig kostuum had hij aan, constateerde ze. Het zou de goedkeuring van haar vader zeker wegdragen. En de gespierde, slanke gestalte van de eigenaar van het kostuum die van haar moeder. Misschien trok juist de combinatie van de twee háár aandacht.

Opnieuw bestudeerde ze zijn gezicht. Allemachtig, wat een aantrekkelijke man! Hij straalde de kracht uit die ze zo respecteerde in mensen. Een man die wist wat hij wilde, en zorgde dat hij het kreeg ook.

Haar moeder zou hem betitelen als verleidelijk, en terecht. Zij zou hem liever betitelen als gevaarlijk. Een combinatie, waartegen het moeilijk nee zeggen was. Onbewust ging ze rechtop zitten. Zaken zijn ten slotte zaken.

‘Dus u kent het niveau van de Cocharan-hotels,’ zei hij. Was haar parfum maar niet zo uitdagend en haar mond zo verleidelijk! Als hij moest werken, wilde hij niet worden afgeleid, met wat voor plezierigs dan ook.

‘Uiteraard.’ Summer zette haar kopje neer. De koffie stond haar plotseling tegen. Ze had een wee gevoel in haar maag. ‘Ik logeer zelf ook geregeld in een Cocharan-hotel.’

‘Ik heb gehoord dat uw werk van een even hoog niveau is.’

‘In mijn vak ben ik de beste,’ reageerde Summer hooghartig, ‘omdat ik met een tweede plaats eenvoudig geen genoegen zou nemen.’

Mooi zo, dacht Blake voldaan. Dat weten we dan: beroepstrots hoog in het vaandel! Hij speelde er onmiddellijk op in. ‘Dat meende ik al te hebben opgemerkt, Miss Lyndon. slechts het allerbeste interesseert me.’

‘Ach zo.’ Summer plaatste haar elleboog op de rugleuning van de bank en liet haar hoofd op haar hand rusten. ‘En in welk opzicht interesseer ik u dan wel, Mr. Cocharan?’ Ze was zich er heel goed van bewust dat haar vraag uitdagend klonk. Het feit dat ze

beroepshalve voortdurend uitdagingen moest aangaan, had zo zijn weerslag op haar gedrag in het dagelijks leven.

Wel zes verschillende antwoorden kwamen Blake voor de geest; geen van alle hadden ze iets te maken met het uiteindelijke doel van zijn bezoek. Hij zette zijn koffiekopje neer. ‘De restaurants van de Cocharan-hotels zijn vermaard om hun kwaliteit en service. Ons restaurant hier in Philadelphia echter lijkt in beide opzichten buiten de boot te vallen. Eerlijk gezegd, Miss Lyndon, geloof ik dat de menu’s te alledaags zijn geworden – te saai. Ik ben van plan een frisse wind door de keuken te laten blazen, zowel wat de inrichting betreft als het personeel.’

‘Heel verstandig. Restaurants moeten net als mensen met hun tijd meegaan.’

‘Ik wil de beste chef-kok die er te krijgen is, en na gedegen onderzoek ben ik tot de slotsom gekomen dat u dat bent.’

‘Ik voel me zeer gevlaid, Mr. Cocharan. Maar ik ben een freelance kok. En gespecialiseerd.’

‘Dat weet ik, maar u bent ook allround op het gebied van de fijne keuken. Wat let u om na enkele maanden opnieuw freelance opdrachten te aanvaarden? Zodra u een eigen staf hebt geïnstalleerd en een eigen menu hebt samengesteld. Ik verlang niet zozeer een vast dienstverband, als wel bemiddeling.’

Peinzend fronste ze haar wenkbrauwen. Of het kwam doordat ze moe was van haar reis uit Italië, wist ze niet, maar het aanbod van Mr. Cocharan om zich gedurende een bepaalde tijd tot één keuken te bepalen, klonk zeer verleidelijk. Want was het nu werkelijk zo leuk om van hot naar her te reizen voor het bereiden van één enkel gerecht? Verdraaid vermoeiend was het, dat stond vast.

Wat zou het een zeer boeiende taak zijn om de keuken van een oud, gevestigd en te goeder naam bekend staand hotel te herzien. Als hij tenminste oprecht was met betrekking tot de vrije hand die hij haar zou laten. Het zou haar misschien zes maanden inzet vergen, en dan... Tja, wat dan? Zou ze na zes maanden uit de running te zijn geweest, haar flair voor het spectaculaire niet heb-

ben verloren? Dat was een punt dat ze stellig niet uit het oog mocht verliezen.

Ze was er altijd tegen geweest om zich te binden – een stelregel die ze in feite in ieder opzicht van haar leven hanteerde. En trouwens, zo overlegde Summer, als ze zich wilde bezighouden met een restaurant, kon ze er toch zelf een openen en beheren. Haar huidige werk was een weloverwogen keuze geweest. Waarom zou ze dan nu opeens van gedachten veranderen?

‘Een zeer aantrekkelijk aanbod, Mr. Cocharan –’

Hij voorvoelde haar aarzeling. ‘En gunstig voor ons beiden,’ haastte hij zich te zeggen. Als terloops vermeldde hij een bedrag van zes cijfers als jaarsalaris.

Hetgeen zelden voorkwam, gebeurde... Summer was een moment sprakeloos. ‘En royaal,’ stamelde ze uiteindelijk.

‘Iemand die het beste wenst, moet ook bereid zijn ervoor te betalen. Ik had graag dat u over mijn aanbod nadacht, Miss Lyndon.’ Hij pakte zijn aktetas en haalde er een bundeltje papieren uit. ‘Hier heb ik een conceptcontract. Misschien wilt u het eerst aan uw advocaat voorleggen. Uiteraard zijn eventuele wijzigingen altijd bespreekbaar.’

Summer kreeg het nare gevoel dat ze in het nauw werd gedreven. Al haar haren gingen overeind staan. ‘Mr. Cocharan, ik waardeer het zeer dat u aan mij hebt gedacht, maar...’

‘Ik stel voor om deze aangelegenheid nader te bespreken tijdens een dinertje. Laten we zeggen... aanstaande vrijdag?’

Summers ogen vernauwden zich tot spleetjes. Wat een sluwe doordrijver! ‘Het spijt me, vrijdagavond moet ik werken... Dan geeft de gouverneur een liefdadigheidsbanket.’

‘Ah,’ reageerde hij afwezig, omdat hem plotseling een totaal waanzinnig beeld voor ogen kwam. Hij zag hen beiden, in een innige omhelzing, op een schaduwrijk plekje onder statige bomen. Het beeld, dat een vreemde spanning in hem opriep en hem een ogenblik ieder gevoel voor de realiteit deed verliezen, maakte hem ook des te vastbeslotener haar weigering niet te accepteren.

‘Dan haal ik u daar toch af. Dan maken we van ons dinertje een soupertje.’

‘U zult moeten leren een weigering te aanvaarden,’ merkte Summer ijzig op.

Je kunt me wat, dacht hij nijdig. Toch toverde hij een verontschuldigende en allercharmantste glimlach om zijn lippen. ‘Het spijt me, Miss Lyndon, als ik u het idee geef dat ik u opjaag. U bent mijn eerste keuze, ziet u; ik heb altijd de neiging om op mijn instinct af te gaan. Alhoewel...’ Ogenschijnlijk onwillig stond hij op. Summer ontspande zich. ‘...als uw besluit vaststaat...’ Hij nam het contract van de tafel en maakte aanstalten om het in zijn aktetas te stoppen, ‘...misschien wilt u me dan uw mening geven over Louis LaPointe.’

‘LaPointe?’ Ze spuwde de naam uit alsof hij vergif was. Langzaam, met houterige bewegingen stond ze op. ‘U vroeg me mijn mening over LaPointe?’ beet ze hem toe.

‘Ik zou het zeer op prijs stellen als u me het een en ander over hem kon vertellen,’ vervolgde Blake nonchalant. Hij wist dat hij ditmaal doel trof. ‘Gezien het feit dat u en hij collega’s zijn, en –’

Summer stootte enkele korte Franse scheldwoorden uit. De amberkleurige vlekjes in haar ogen fonkelden. Zoals Sherlock Holmes zijn dr. Moriarty had, zo had Summer Lyndon haar Louis LaPointe.

‘De kwal,’ schold ze uit de grond van haar hart. ‘Hij is zo dom als het achtereind van een varken en heeft handen als een bootwerker. U wilt het een en ander weten over LaPointe?’ Ter kalmerring graaide ze een sigaret uit de sigarettendoos op de tafel en stak hem op. ‘Hij is een nul. Wat wilt u verder over hem weten?’

‘Naar hetgeen ik heb gehoord, behoort hij tot de vijf beste chefkoks in Parijs,’ vervolgde Blake meedogenloos, uiterst tevreden dat hij zo’n gevoelige snaar had getroffen. ‘Zijn *canard en croûte* schijnt onovertroffen te zijn.’

‘Zo taai als leer,’ snauwde ze. Blake had moeite om zijn lachen in te houden. Fanatiek was ze ongetwijfeld, dacht hij. Hij haalde

een paar maal diep adem om een plotseling opkomend verlangen te onderdrukken. En sensueel wellicht nog in grotere mate. 'Waarom vraagt u mijn mening over LaPointe?'

'Omdat ik volgende week naar Parijs vlieg voor een afspraak met hem. Aangezien u mijn aanbod afwijst...'

'U doet hetzelfde aanbod aan... aan hem?'

'Ik moet toegeven dat hij mijn tweede keuze is, alhoewel de overige leden van de raad van bestuur Louis LaPointe geschikter achtten voor de vacature.'

'Zo?' Haar ogen gingen schuil achter een waar rookgordijn. Ze trok het contract uit zijn hand en smet het op de tafel. 'Zou het mogelijk zijn dat de leden van uw raad van bestuur op dit gebied enigszins onkundig zijn?'

'Misschien vergissen ze zich,' opperde hij.

'Dat zou ik wel zeggen.' Summer nam een haal van haar sigaret en blies de rook zo snel mogelijk uit. Ze verafschuwde de smaak. 'U kunt me vrijdag om negen uur afhalen ten huize van de gouverneur, Mr. Cocharan.'

'Graag, Miss Lyndon.' Hij knikte bevestigend, terwijl hij angstvallig probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. Zodra haar voordeur achter hem was dichtgevallen, zette hij zich met een grijns van oor tot oor aan de afdaling van de vier trappen.